

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupíčkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **E. M. H.**, zastoupený Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou se sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 16. 4. 2021, č. j. 72 A 5/2021 - 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán I. stupně“), uložilo žalobci rozhodnutím ze dne 29. 6 2020, č. j. KRPM-66297-26/ČJ-2020-140022-SV, podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovilo dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 18 měsíců.

[2] Žalovaná rozhodnutím ze dne 1. 12. 2020, č. j. CPR-25394-2/ČJ-2020-930310-V230, změnila rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to stran počátku doby, po kterou nelze

umožnit žalobci vstup na území členských států Evropské unie a stran území, z nějž musí vycestovat. Ve zbylé části jeho rozhodnutí potvrdila.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu u Krajského soudu v Ostravě, který její projednání a rozhodnutí přidělil Krajskému soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále též „krajský soud“). Ten žalobu v záhlaví uvedeným usnesením odmítl. Dospěl totiž k závěru, že byla podána opožděně. Žalobci bylo rozhodnutí žalované doručováno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu uvedenou v jeho odvolání i v informačním systému CIS. Zásilka byla určena do vlastních rukou. Žalobce však nebyl zastižen, a proto byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení. Dle informací sdělených Českou poštou byla výzva zanechána ve společné schránce na podatelně hotelového domu. Po uplynutí úložné doby byla zásilka vrácena žalované a jejím marným uplynutím nastala fikce doručení. Krajský soud konstatoval, že žalovaná doručovala své rozhodnutí v souladu se zákonem a že byly splněny všechny podmínky pro doručování náhradním způsobem. Není přitom relevantní, že žalobce neměl v hotelovém domě označenu schránku svým jménem. Doručující orgán nijak nepochybil tím, že vložil výzvu k vyzvednutí písemnosti do společné domovní schránky, která byla na podatelně hotelového domu umístěna. Desetidenní lhůta pro podání žaloby tak začala běžet dne 29. 12. 2020, a její konec připadl na den 7. 1. 2021. Žaloba zaslaná prostřednictvím datové schránky až dne 1. 2. 2021 tak byla podána opožděně.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost. Uvedl, že se o rozhodnutí žalované dozvěděl až od své zástupkyně, které bylo rozhodnutí žalované doručeno na základě její obecné žádosti o informace dne 20. 1. 2021. Z rozhodnutí sice vyplývá, že mělo nabýt právní moci dne 28. 12. 2020, avšak žalovaná je nedoručovala v souladu se zákonem. Podle příslušné obálky sice bylo rozhodnutí doručováno, avšak stěžovatel si je nepřevzal a zásilka byla vrácena žalované, která již žádný pokus o jeho doručení neučinila. Podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) má být adresát v případě nezastižení vyzván vložением oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky, aby si doručovanou písemnost vyzvedl. Stěžovatel se však o neúspěšném doručení nedozvěděl. Místo, kde měl nahlášenou adresu, je tzv. hotelový dům, v němž se nenachází domovní schránka označená jeho jménem. Nebylo tak žádného místa, kde mu mohla být zanechána výzva k vyzvednutí rozhodnutí žalované. Nemohla tak ani nastat fikce doručení. Stěžovatel se navíc dostavil dne 2. 1. 2021 ke správnímu orgánu I. stupně, kde mu bylo vydáno potvrzení o podaném odvolání. Jak vyplývá i z přípisu zástupkyni, nebyl stěžovatel nijak upozorněn na to, že je rozhodnutí žalované již v právní moci. To potvrzuje, že netušil nic o tom, že mu mělo být doručováno rozhodnutí ve věci správního vyhoštění, a že nebyl vyzván k převzetí uložené zásilky. Rozhodnutí žalované bylo řádně doručeno zástupkyni stěžovatele až dne 20. 1. 2021, žaloba tak byla podána v zákonné lhůtě. Vložení výzvy do společné schránky na podatelně hotelového domu nelze dle

pokračování

stěžovatele považovat za řádné vyzvání k převzetí uložené zásilky. Ke společné schránce neměl žádný přístup a žádnou výzvu k převzetí uložené zásilky neobdržel. Nejedná se tak o jiné vhodné místo k uložení výzvy. Stěžovatel neví, jaké osoby měly ke společné schránce přístup, ani si není vědom toho, že se v hotelovém domě nacházela podatelna. Nemohla tak nastat fikce doručení. Navrhl proto, aby bylo usnesení krajského soudu zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu projednání.

IV.

[5] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na své vyjádření k žalobě. Ve svém postupu a ve svých závěrech neshledává pochybení a plně souhlasí s názorem uvedeným v napadeném usnesení krajského soudu.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížností je napadeno usnesení o odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 2 písm. b) s. ř. s. Podle konstantní judikatury lze kasační stížnost proti takovému usnesení podat pouze z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. 7 Azs 13/2004 - 54, a ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65). Tento důvod je totiž ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním. Nejvyšší správní soud se pak může zabývat pouze tím, zda usnesení o odmítnutí žaloby je zákonné či nikoli. Nedochází tedy k přezkumu námitek směřujících do merita původní věci vedené ve správním řízení.

[9] Předmětem sporu v nyní posuzované věci je tak otázka, zda krajský soud postupoval v souladu se zákonem, jestliže žalobu stěžovatele odmítl jako opožděnou.

[10] Krajský soud vycházel z toho, že rozhodnutí žalované bylo stěžovateli doručeno dne 28. 12. 2020 na základě fikce doručení, a lhůta pro podání žaloby tak uplynula již dne 7. 1. 2021.

[11] Ze spisového materiálu vyplývá, že stěžovatel podal dne 9. 7. 2020 odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V hlavičce odvolání uvedl údaje o své osobě, a to včetně adresy B.. Stejnou adresu uvedl na obálce zásilky, v níž bylo odvolání doručováno, jakož i při výslechu účastníka řízení konaného dne 22. 6. 2020. Daná adresa byla uvedena rovněž ve výpisu z informačního systému CIS ze dne 22. 6. 2020. Dne 1. 12. 2020 vydala žalovaná rozhodnutí o odvolání, které doručovala na stěžovatelem uvedenou adresu prostřednictvím provozovatele poštovních služeb (České pošty). Podle prohlášení doručujícího orgánu na obálce, která byla žalované vrácena, byl stěžovatel

vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení. Dále z prohlášení vyplývá, že zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 17. 12. 2020. Žalovaná na obálce nezaškrtila kolonku se zněním „*nevracet, vložit do schránky, uložit jen 10 dní*“, a proto byla zásilka po uplynutí úložní lhůty dne 29. 12. 2020 odeslána zpět žalované. Ve správním spise se dále nachází přípis zástupkyně stěžovatele ze dne 14. 1. 2021, v němž oznamuje žalované převzetí právního zastoupení stěžovatele, což doložila plnou mocí ze dne 1. 10. 2020. Přípisem ze dne 18. 1. 2021 žalovaná informovala zástupkyni stěžovatele o vydaném rozhodnutí a průběhu jeho doručování s tím, že rozhodnutí nabylo právní moci dne 28. 12. 2020 marným uplynutím úložní lhůty. Dne 1. 2. 2021 podal stěžovatel proti rozhodnutí žalované žalobu. Na základě dotazu krajského soudu zaslala Česká pošta soudu dne 22. 3. 2021 výpis interního sledování zásilek, podle něhož byla zásilka doručována dne 17. 12. 2020, tentýž den byla z důvodu nezastižení adresáta uložena a dne 29. 12. 2020 vrácena. Současně je na výpise doplněno sdělení, že: *„Zásilka byla podaná se službou 22 (uložit 10 dnů). Proto byla uložena a výzva byla doručena do společné schránky na podatelně hotelového domu 1188“* (zdůrazněno soudem).

[12] Stěžovatel nečiní sporným, že mu byla doručována zásilka obsahující rozhodnutí žalované o odvolání do vlastních rukou na správnou adresu. Namítá však, že se o neúspěšném doručení a uložení zásilky nedozvěděl, pročez nemohla nastat fikce doručení.

[13] Ustanovení § 20 odst. 2 správního řádu stanoví, že *[p]ísemnost, která se doručuje do vlastních rukou, lze doručit adresátovi, nebo též tomu, koho adresát k přijetí písemnosti zmocnil písemnou plnou mocí s úředně ověřeným podpisem; úřední ověření není třeba, pokud byla plná moc udělena před doručujícím orgánem.*

[14] Podle § 23 odst. 1 správního řádu platí, že *[n]ebyl-li adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží; s tím, že podle čtvrtého odstavce téhož ustanovení se adresát vyzve vložním oznámením o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout* (zdůrazněno soudem).

[15] Dle § 24 odst. 1 správního řádu platí, že *[j]estliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.*

[16] Fikce doručení by tedy nemohla nastat, pokud by stěžovatel nebyl řádně vyzván, aby si uloženou písemnost vyzvedl, tj. pokud by nebylo oznámení o neúspěšném doručení písemnosti spolu s výzvou k vyzvednutí uložené písemnosti vloženo do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo. Doručovací orgán vložil toto oznámení dle svého sdělení do společné schránky na podatelně hotelového domu. Stěžovatel namítl, že se nejedná o jeho domovní schránku ani o jiné vhodné místo pro vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti ve smyslu § 23 odst. 4 správního řádu, neboť ke společné schránce neměl žádný přístup a ani si není vědom toho, že by se v hotelovém domě nacházela podatelna.

[17] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2010, č. j. 8 As 16/2011 - 83, dospěl k závěru, že *„[ú]čelem oznámení o uložení zásilky je nepochybně zajistit informovanost*

pokračování

adresáta o tom, že mu byla zaslána zásilka určená do vlastních rukou a v maximální míře zajistit, aby se fakticky dostala do jeho dispozice. Proto je zpravidla volena pro uložení oznámení domovní schránka, neboť je v takovém případě zpravidla nejvyšší pravděpodobnost, že se o zásilce adresát skutečně dozví. Domovní schránka však není jediným místem, kam lze oznámení vložit. Správní řád staví domovní schránku a jiné vhodné místo vedle sebe, nepodmiňuje užití druhého z nich např. tím, že domovní schránka nebyla k dispozici. (...) Pokud má adresát zřízení poštovní přihrádku, lze a je třeba předpokládat, že se bude rovněž seznamovat s jejím obsahem. Protože se poštovní přihrádka nenachází v místě jeho bydliště a musí se dostavit na poštu, aby přihrádku vybral, je i vyšší pravděpodobnost, že se o uložené zásilce dozví a navíc má možnost si zásilku rovnou vyzvednout, pokud se poštovní přihrádka nachází v místě, kde je zásilka rovněž uložena. Proto lze P. O. Box považovat za jiné vhodné místo, do kterého je možné vložit oznámení dle § 23 odst. 4 správního řádu.“ Na uvedené závěry Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 6. 2. 2020, č. j. 5 Azs 429/2019 - 40, v němž uvedl, že „námitku stěžovatele stran zanechání výzvy na nástěnce nepovažuje za způsobilou zpochybnit okamžik doručení. Správní řád, ani judikatura Nejvyššího správního soudu nevylučuje, aby byla výzva zanechána na jiném vhodném místě (tj. v případě stěžovatele na nástěnce), přestože má stěžovatel domovní schránku.“

[18] Uložení rozhodnutí doručovaných do vlastních rukou spolu se zanecháním výzvy k jejich vyzvednutí přitom není upraveno pouze pro potřeby správního řízení. Obdobnou právní úpravu obsahuje rovněž zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 1. 7. 2009 (dále též „o. s. ř.“). Ten ve svém § 49 odst. 2 pro doručování písemností do vlastních rukou stanoví, že *[n]ezastihl-li doručující orgán adresáta písemnosti, písemnost uloží a adresátu zanechá vhodným způsobem písemnou výzvu, aby si písemnost vyzvedl* (zdůrazněno soudem).

[19] Právní úprava doručování písemností do vlastních rukou v § 49 o. s. ř. je výsledkem novelizace provedené zákonem č. 7/2009 Sb., jejímž smyslem bylo posílení odpovědnosti adresáta za to, že mu bude možné doručovat písemnosti do vlastních rukou. Důvodová zpráva k uvedené novelizaci hodnotí efektivitu a spolehlivost původního systému doručování. Uvádí, že „[s]ystém doručování se zdá být největším problémem současné české justice. Soudy zejména prvního a druhého stupně tíží problémy s efektivitou a spolehlivostí doručování. Samotná úprava je příliš rozsáhlá, složitá a kazuistická a často způsobuje nižší právní jistotu v českém právním řádu. V současné právní úpravě neexistuje odpovědnost účastníka za existenci adresy pro doručování a ochranu vlastních zájmů. I v případě, že je doručováno na adresu uvedenou v centrální evidenci obyvatel, je možné účinnost doručení popřít.“ V návaznosti na to pak zdůrazňuje, že „[k]aždý má povinnost dbát o svoji poštovní schránku tak, aby byla správně označená a zabezpečená.“ Z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014 - 14, přitom vyplývá, že tato důvodová zpráva má svůj význam i pro interpretaci pravidel pro doručování ve správním řízení. Rozšířený senát totiž uvedl, že „[t]ato důvodová zpráva se týká původního vládního návrhu zákona, kterým měla být změněna úprava doručování pouze v občanském soudním řádu, v průběhu projednávání návrhu zákona ve sněmovně ovšem byla do návrhu doplněna shodná změna předpisů o doručování ve správním řádu, proto lze záměr zákonodárce vyjádřený v důvodové zprávě vztáhnout i na tento předpis.“ V návaznosti na to pak sám dospěl k závěru, že „úmyslem zákonodárce bylo zvýšit efektivitu doručování, právní jistotu zúčastněných osob a odpovědnost adresátů“ (zdůrazněno soudem). K novým pravidlům pro

doručování se vyjádřil rovněž Ústavní soud, a sice v usnesení ze dne 30. 6. 2010, sp. zn. II. ÚS 1308/10. Vyslovil, že „[s]těžovatel ústavní stížností napadá ve skutečnosti právní úpravu doručování písemností, zavedenou zák. č. 7/2009 Sb., kterou byl novelizován o. s. ř. s účinností od 1. 7. 2009, konkrétně ustanovení § 49 o. s. ř., které upravuje doručování písemností do vlastních rukou. Tato úprava od základu mění pojetí doručování podle dosavadní úpravy tím, že opouští paternalistický přístup, který jí dominoval, a naopak vychází ze zásady, že každý si má svá práva střežit především sám. Tato zásada je vyjádřena abstraktním vymezením adresy pro doručování v § 46b písm. a) o. s. ř., ze kterého vyplývá, že není principiálně významné, zda se adresát na adrese skutečně zdržuje, či nikoliv. Současně z tohoto ustanovení vyplývá, že je věcí adresáta, aby se pojistil proti doručování na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel tím, že uvede soudu adresu pro doručování, o níž ví, že mu na ni bude zásilka bezpečně doručena. Tím má také možnost eliminovat problém související s tím, že na ohlašovně nelze zanechat výzvu k převzetí zásilky. Jde o legitimní tlak na adresáta, aby soudu ohlásil adresu pro doručování, tedy adresu, kam lze zásilku spolehlivě doručit“ (důraz přidán). Právní úprava doručování od 1. 7. 2009 je tedy založena na posílení odpovědnosti adresátů za to, aby jim mohly být písemnosti řádně doručovány, přičemž toto východisko se uplatní i pro doručování ve správním řízení.

[20] Při výkladu pojmu „jiné vhodné místo“ lze tedy podpůrně vycházet rovněž z judikatury civilních soudů. Nejvyšší soud se postupem při doručování podle § 49 odst. 2 o. s. ř. poprvé zabýval ve svém usnesení ze dne 5. 6. 2014, č. j. 21 Cdo 1094/2014 - 73. V něm zamítl dovolání proti usnesení Krajského soudu v Brně – pobočky v Jihlavě ze dne 31. 5. 2013, č. j. 54 Co 1232/2012 - 36. Krajský soud v Brně – pobočka v Jihlavě dospěl k závěru, že za situace, kdy je doručovací adresa povinného adresa bytového domu, je vhodným způsobem k zanechání písemné výzvy například vhození do schránky příslušející k bytu, umístění na dveřích domu, na nástěnce ve společných prostorách, nalepení v prostoru domovních schránek apod. Nejvyšší soud se s tímto závěrem stran doručování podle § 49 odst. 2 o. s. ř. ztotožnil. Uvedl, že „[p]okud tedy adresát při doručování písemností do vlastních rukou není na adrese (pro doručování) zastížen, doručující orgán na této adrese zanechá písemnou výzvu (podle ustanovení § 49 odst. 2 o. s. ř.) k vyzvednutí písemnosti. Výzva se zpravidla zanechává v domovní nebo jiné adresátem užívané schránce. Pokud schránku adresát nemá, je možné výzvu zanechat na jiném vhodném místě – například na dveřích bytové jednotky, domu apod.“ Ústavní stížnost proti tomuto rozhodnutí odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 1. 3. 2016, sp. zn. II. ÚS 2699/14.

[21] Při aplikaci výše uvedeného na projednávaný případ nelze než dospět k závěru, že rozhodnutí žalované bylo doručováno v souladu se zákonem. Jak již bylo uvedeno, žalovaná doručovala rozhodnutí do vlastních rukou stěžovatele prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu, kterou opakovaně uváděl (především pak v odvolání), a která byla zjištěna i lustrací z informačního systému CIS. Za této situace bylo nepochybně povinností stěžovatele, aby si zjistil, zda se na adrese, na níž se zdržuje, a kterou uvádí na svých podáních, nachází místo vhodné k uložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti. To vyplývá z výše nastíněné základní odpovědnosti adresátů k nahlášení adresy, na kterou lze zásilky spolehlivě doručovat. Není tak případná námitka stěžovatele, že ani nevěděl, že se v místě jeho pobytu nachází podatelna se společnou schránkou. Dále není v tomto kontextu relevantní, že nevěděl, kdo má k této schránce přístup. I tuto skutečnost si měl zjistit. Ve světle výše uvedených závěrů o tom,

pokračování

jaká místa lze považovat za vhodná pro uložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti (na dveřích domu, na nástěnce ve společných prostorách, v prostoru domovních schránek apod.), není problematický ani potenciální přístup dalších osob ke společné schránce na podatelně hotelového domu. A konečně, i podle kasačního soudu lze takovou společnou schránku na podatelně hotelového domu, v němž měl stěžovatel nahlášenou adresu svého pobytu, považovat za jiné vhodné místo pro uložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti ve smyslu § 23 odst. 4 správního řádu, neboť naplňuje účel oznámení o uložení zásilky. Jejím prostřednictvím šlo vzhledem k okolnostem projednávaného případu snadno informovat stěžovatele o tom, že mu byla zaslána zásilka určená do vlastních rukou a v maximální míře zajistit, aby se fakticky dostala do jeho dispozice. Z uvedených důvodů se jednalo o místo vhodné k uložení oznámení o neúspěšném doručení rozhodnutí žalované spolu s výzvou k jejímu vyzvednutí.

[22] Nelze tudíž přisvědčit stěžovateli, že se žalovaná měla pokusit o opakované doručování svého rozhodnutí poté, co jí bylo Českou poštou po marném uplynutí úložní doby vráceno zpět. Žalovaná vycházela správně z toho, že její rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno fikcí. K povaze fikce se vyjádřil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 1. 10. 2015, sp. zn. IV. ÚS 883/15. Uvedl, že „*smyslem jakékoliv právní fikce je umožnit, aby se za existující považovala situace, která je zjevně v rozporu s realitou a která dovoluje, aby z ní byly vyvozeny odlišné právní důsledky než ty, které by plynuly z pouhého konstatování faktu. Z tohoto důvodu představuje nástroj výjimečný, striktně určený k dosažení právní jistoty jako jednoho z hlavních ústavních postulátů v podmínkách právního státu. Aby přitom mohla splnit svůj takto vymezený účel, musí respektovat všechny náležitosti, které s ní zákon spojuje. Jen v takovém případě je soud oprávněn její naplnění konstatovat*“. Pokud tedy na základě splnění zákonných podmínek nastala fikce, dle níž se stěžovatel s rozhodnutím žalované seznámil, je irelevantní, zda k tomuto seznámení fakticky došlo. Fikce doručení by mohla být zvrácena pouze na základě splnění zákonných podmínek uvedených v § 24 odst. 2 správního řádu. Podle tohoto ustanovení [p]rokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena. Stěžovatel však neoznačil žádné skutečnosti, které by bylo možné pod uvedené ustanovení podřadit. Svými námitkami se domáhá v podstatě opakování doručování rozhodnutí v momentě, kdy již bylo dle správního řádu řádně doručeno, respektive pouze polemizuje s prostými fakty v momentě, kdy k doručení rozhodnutí žalované došlo na základě fikce. Nejedná se tak o důvody, pro něž si stěžovatel nemohl ve smyslu § 24 odst. 2 správního řádu ve stanovené lhůtě vyzvednout uloženou písemnost.

[23] Okamžik doručení rozhodnutí žalované nelze nijak revidovat na základě skutečnosti, že správní orgán I. stupně vydal stěžovateli potvrzení o podaném odvolání. Správní orgán I. stupně nebyl tím, kdo rozhodnutí o odvolání vydal a doručoval. Vzhledem ke krátkému časovému rozestupu mezi okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí žalované a (28. 12. 2020) a dnem vydání potvrzení (2. 1. 2021), nemusel mít správní orgán I. stupně v danou chvíli vědomost o ukončení odvolacího řízení (o tom ostatně svědčí i jeho přípis ze dne 15. 1. 2021). Stejnou logikou by ostatně bylo možné stěžovateli vytknout, že plnou moc ke svému zastupování nepředložil správním orgánům

bezprostředně po jejím udělení zástupkyni (1. 10. 2020), čímž by bylo zajištěno doručování rozhodnutí o odvolání do její datové schránky.

[24] Lze tedy přisvědčit krajskému soudu, že rozhodnutí žalované bylo stěžovateli doručeno fikcí dne 28. 12. 2020. Desetidenní lhůta pro podání žaloby podle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců proto počala běžet dne 29. 12. 2020, a její konec připadl na čtvrtek dne 7. 1. 2021. Stěžovatelem podaná žaloba byla doručena krajskému soudu prostřednictvím datové schránky dne 1. 2. 2021, a je proto opožděná. Krajský soud tak správně žalobu stěžovatele podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

[25] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud posoudil projednávanou věc správně. Kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. srpna 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu